

Pogumni snežakec

✂ Lidija Šket Kamenšek

Globoko v oblakih se je bleščala zimska dežela. V njej so živeli veliki snežaki, očetje in strici, malo manjše so bile mame in tete, najmanjši pa so bili otroci. Mame in očetje so se igrali z otroki, pisali knjige in brali. Tete in strici so hodili v službo. Otroci so se dričali po hribih in gradili snežna naselja. Bili so nagajivi in razposajeni, vsi so si bili zelo podobni. Samo najmlajši, Žak Snežko, je bil drugačen. Njegov nos je bil koruzni storž, očesi sta bili dva oreha, usta pa palica v obliki črke u. Po trebuščku je imel roza gumb. Smejal se je glasneje kot drugi in bolj žalostno je jokal. Pogosto se je sam igral v snežnem vrtu in opazoval snežinke.

V zimski deželi je skoraj ves čas gospodovala zima. Le za nekaj tednov je mraz popustil in pokukala je pomlad. Trava je slekla bel plašč. Drevesa so pretegnila veje in malo zrasla. Potoček je zažuborel. Takrat so se snežaki zadovoljno skrili v svoje hiše in se hladili ob ledenem radiatorju. Žaku Snežku pa to ni bilo po godu. Hotel je vedeti, zakaj ne sme ven. Najbolj učen snežak mu pove, da vsakdo, ki spomladi stopi na zrak, izgine. "Kam pa?" je snežakec še zmeraj radoveden. "Ne vem natančno," se zamisli učenjak, "ampak vse bolj smo prepričani, da umre." Žak Snežko je rahlo vztrepetal. Vendar mu besede najmodrejšega snežaka niso vzele poguma. Previdno se je splazil iz hiše, se skril za drevo in čakal. Izza oblakov prilebdi sonce. "Žak Snežko, brž v hišo, stalil se boš!" ga svari. "Ne verjamem, sonce," vztraja snežakec. "Poglej, nimaš več roke! Teci, Žak Snežko!" mu kliče sonce. Snežakcu postaja prijetno toplo, kot da se pogreza v mehek spanec. Izgine njegova druga roka, leva, nato desna noga, na koncu še trup. Ob drevesu ostane lu-

Foto: arhiv Vzgoja

žica, koruzni storž, dva oreha, palica in trije roza gumbi.

Vse to je posrkal oblak in se začel spuščati proti mrzli zemlji. Kaplje so zledenele v snežinke in padle za staro hišo ob gozdu. Prav tam pa se je igral deček. Zvalil je dve veliki kepi. Pri drevesu je zagledal še koruzni storž, dva oreha, palico in roza gumb. Z majhnimi ročicami je napravil nenavadnega snežakca. Zadovoljen je deček odkoralkal domov. Ponoči je luna posrebrila gozd in nekaj čarovnije potresla po snežakcu. Globoko je vdihnil. Stresel je z glavo, odprl oči in vzkliknil: "Živ sem!" Pred njim se je razprla neznana bela pokrajina, v daljavi je samevala stara hiša. Naglo je oddrsal od nje in skozi najnižje okno zagledal spečega dečka. Nato se je radovedno plazil naokrog in raziskoval. Ob svitu se je snežakec vrnil na svoje mesto in čakal dečka.

Zima se je starala. Izza gozda je vse bolj pogumno gledalo sonce, ki

je Žaku Snežku prinašalo še eno presenečenje. Na prvi pomladni dan se je zima poslovila. Sonce je objelo snežakca, da je zdrsnil v spanec. Pustil je koruzni storž, oreha, palico in tri roza gumb. To je deček shranil v sobi in se tako spominjal svojega nenavadnega prijatelja.

Lužica je izhlapela v oblak. Ta pa jo je iztisnil na zimsko deželo, kjer so se igrali snežaki. Na mestu, kjer je pred časi izginil Žak Snežko, so naredili njemu podobnega.

Ko je luna zakraljevala v zimski deželi, je posrebrila drevo in z njim tudi snežakca. Globoko je vdihnil. Stresel je z glavo, odprl oči in vzkliknil: "Živ sem!" Neskončna bela pokrajina mu je bila znana. Žak Snežko je nemudoma poiskal mamico, očeta, sestre, brate in še druge snežake. Njegova skrivnost je bila tako lepa, da jo je zaupal vsem v zimski deželi. Od tistega dne vsi snežaki nestrpnost čakajo svojo kratko pomlad. ■